

Kvet pre Lumusa

Miesto: Paríž

Rok: 2016

„Niekedy zabúdam kto pomocníci v skutočnosti sú,“ povedala Fleur Lumusovi Chevalierovi. „Sú nám príliš podobní. Ja neviem... Je dobré byť ako my? Proste neviem.“

„Nerozmýšľaj o pomocníkoch Fleur,“ odpovedal Lumus. „Nie ak sa pri tom máš cítiť zle.“

„Ako sa mám cítiť zle?“ povedala Fleur s drobným úsmevom. „Stále si tu pre mňa.“ Položila na stôl svoju kávu a pobozkala ho.

Lumus sa usmial. „A ty pre mňa, Fleur.“

K ich stolu prišiel čašník. „Dáte si ešte kávu?“ opýtal sa ich. Bol to jeden z mnohých čašníkov v hoteli. Nebol vysoký ani nízky a mal tmavé vlasy. Všetci čašníci boli presne ako on. Všetci vyzerali rovnako.

Fleur si opýtala ďalšiu kávu, ale Lumus nie. Čašník odkráčal preč. Fleur a Lumus ho pozorovali. Fleur sa napila kávy a potom položila svoj pohár dole.

„Prečo nemajú tučných čašníkov?“ opýtala sa. „Alebo chudých čašníkov? Prečo všetci vyzerajú rovnako?“

„Čítali sme o tom, Fleur“ povedal Lumus. „Pamätáš sa? Čítali sme o tom pred tým než sme sem prišli. Bolo to v tej malej brožúrke o hoteli. Všetci vyzerajú rovnako, lebo sú čašníci. Nikto nechce čašníka, ktorý vyzerá inak. Ľudia sa chcú najesť a porozprávať. Nechcú sa pozerieť na množstvo rôznych čašníkov.“

„Vieš čo Lumus?“ povedala Fleur. „Vôbec sa mi nepáči pozerieť sa na nich. Vyzerajú ako skutoční ľudia. Rozprávajú ako skutoční ľudia. Ja neviem... Niektorí z nich si myslia, že sú skutoční ľudia. Jedia a pijú ako ty a ja. Ale to nie je to isté. Oni vôbec nie sú

skutoční ľudia. Nepáči sa mi to.“

Lumus nič nepovedal. Fleur povedala veľa vecí o pomocníkoch. Každý vedel, že pomocníci vyzerajú ako ľudia. Ale oni neboli ľudia. Bolo pre Fleur správne, že o nich rozmýšľa takto? Nepáčilo sa mu keď sa cítila zle. Chcel aby bola šťastná. Presne ako za starých časov. Musí s tým niečo urobiť, ale čo?

„Prečo si nevyjdeme na prechádzku?“ opýtal sa. „Slniečné haly sú teraz otvorené. Môžeme sa pozrieť na kvety a stromy. Aj na zvieratká. To máš predsa rada!“

„Máš pravdu,“ povedala Fleur. „Mám, tak poďme.“

Ľudia teraz nemali kam von ísť na prechádzku. Bolo to príliš drahé. Všetci žili v budovách nejakého druhu – nechodili von. Nebolo miesto pre ľudí ako Fleur a Lumus na prechádzku po vonku. Už nie.

Ale Fleur nevidela zmysel v tom, prečo niekto chodí von. Nie teraz. Nebolo tam toho veľa čo vidieť. Kde boli zvieratá? Preč. Kde boli stromy? Preč. Stromy a zvieratá boli len v slnečných halách. Ale oni neboli ako staré stromy a zvieratá. Vážne nie. A lístky do slnečných hál neboli lacné.

Slniečné haly boli veľké miestnosti kde sa chodilo na prechádzky. Počítače vytvorili všetko. Stromy, zvieratá, vtáky – všetko. Vytvorili ste si svoj vlastný svet v slnečnej hale. Vytvorili ste si svet, ktorý ste chceli. Pri vstupe ste si kúpili lístok a vyžiadali veci, ktoré ste chceli vidieť. Veľké kvety, malé kvety, stromy so zelenými listami, stromy s červenými listami, zvieratá – bolo to na vás. Počítače to urobili všetko pre vás.

Slniečná hala bola nádherná. Fleur a Lumus vošli dovnútra. Kráčali ruka v ruke po trávniku. Stále si vybrali trávnik a kvety. Páčilo sa im cítiť trávnik pod ich nohami. Z haly mali dobrý pocit – nebolo tam ani príliš teplo, ani príliš chladno. Prikráčala k nim srnka. Lumus ju pohladkal po hlave. V tráve boli kvety všetkých možných farieb.

Lumus vzal nejaké kvety. „Privoňaj si,“ povedal. „Nie sú nádherné?“

„Áno sú,“ odpovedala Fleur. „Podme, chcem si pre nás nazbierať nejaké kvety.“

„Nemôžeme, Fleur,“ povedal Lumus. „Nemôžeme si nič odniesť zo slnečnej haly. A vlastne to ani nie sú skutočné kvety.“

„Oh, áno,“ povedala Fleur smutne. „Zabudla som.“

„Podme teraz naspäť.“ Lumus vedel kedy bola Fleur smutná. Vzal ju za ruku a vrátili sa naspäť do svojho bytu.

Bola tam fotografia na nočnom stolíku vedľa postele. Bola na nej Fleur a Lumus v deň ich svadby. Obaja boli mladí. Fleur mala dlhé blond vlasy. Vyzerala veľmi šťastne. Jej šaty boli ružové. Na fotke mala dvadsaťtri rokov. Lumus mal dvadsaťdeväť. Na jeho tvári bol tiež obrovský úsmev. Bol dobre vyzerajúci vysoký muž s tmavými vlasmi a hnedými očami.

Ale to bolo v roku 2086. Teraz bol rok 2106. Fleur bola stále zamilovaná do muža na fotografii.

„Vyzeráš unavene Lumus,“ povedala. „Prečo si nezdriemneš na pol hodinu?“

„Áno, som unavený,“ Lumus odpovedal. „Ale si vpohode? Nedáš si šalku čaju?“

„Som vpohode,“ usmiala sa Fleur. „Chod' si pospať.“

Lumus si hneď na to ľahol do postele. Fleur sa pozrela na neho. Vyzeral dobre, mal tmavé vlasy. Mal oblečený oblek rovnako ako na fotografii. Nevyzeral byť ani o deň starší ako na dvadsaťdeväť. Pozrela sa na svoju tvár a ružové šaty do zrkadla. Vyzerala veľmi dobre na ženu, ktorá má štyridsaťtri rokov. Ale nevyzerala tak mlado ako on. Opäť sa pozrela na Lumusa a položila svoju ruku na jeho. Bola teplá. Potom použila telefón.

„Zdravím, je tam Spoločnosť pomocníkov? Áno, jedná sa o môjho pomocníka. Áno, Lumus Chevalier, narodený 2057, zomrel 2089. Áno, ide o Lumusa číslo štyri.“

Fleur sa počas toho ako hovorila do telefónu pozerala na fotografiu vedľa postele. Jej oči boli vlhké.

„Tento pomocník bol milý. Bol najmilší zo všetkých. Ale stále to nie je rovnaké. Nemôže to byť rovnaké...“

Fleur položila telefón a pozrela sa na Lumusa. Pobožkala ho a položila na vankúš vedľa jeho hlavy papierový kvet. Potom dala svoju ruku za jeho krk.

A vypla spínač.